

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1854.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 113.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΦΩΚΩΝ.

Κατά τὸ Γαλλικὸν τοῦ Παύλου Φεδά.λ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε φυλλάδι. ΡΙΒ').

—ο—

Καθ' ἣν στιγμήν εἰσάγαμεν τὸν Μαλετχὼτ ὑπὸ τὸ ὄμμα τοῦ ἀναγνώστου, εἶχε χάσει πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἰς τὸ συνέδριον τῶν κενταύρων τεράστια στοιχήματα, ἐνῶ ἐξ ἄλλου μέρους, δὲν εἶχε κατορθώσει τίποτε εἰς τὸ συνέδριον τῶν ἀμυγδαλῶν τὸ ὕψος ἐφάνετο ὅλον ἐξαντλούμενον. Σκυθρωπότης λοιπὸν ἐάλυψε τὸ πρόσωπόν του, ὅτε ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ἀνήγγειλε τὸν Κ. Σμιθσων. — Ὁ Κ. Σμιθσων ἔφερεν ἐπὶ σώματος ὑπερμέτρως γιγαντιαίου, μακρὸν, λεπτὸν καὶ ὁστώδη λαιμὸν, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου ἐταλαντεύετο κεφαλὴ, ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων τὸν βρετανικὸν τύπον ἐμυμήθησαν μὲ τοσαύτην ἐντέλειαν οἱ Γάλλοι γελοιογράφοι. Ὁ Κ. Σμιθσων ἦτο οἰκειότατος τοῦ μαρκεσιῦ ἐκαμε δὲ, ὡς αὐτός, διά-

φορα τεχνάσματα εἰς τὸ συνέδριον, τεχνάσματα ἀφορῶντα τὸ χαρτοπαίγιον καὶ ἐν ὑπολήψει ὄντα ὑπὸ τῶν συντρόφων του, ἀλλὰ χωρὶς κεκρυμμένον σκοπὸν ἀντιζηλίας διὰ τὸν μαρκεσιῶν. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, λαμβάνων μετ' εὐμενείας τὴν δευτέραν θέσιν, ἐλάμβανε μέρος εἰς ὅλα τὰ στοιχήματα τοῦ μαρκεσιῦ, καὶ οὐδεὶς ἀνεχώρει καυχώμενος πλείοντερον διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του εἰς τὸ χαρτοπαίγιον.

Ἐπὶ τῇ λήξει, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ ἀμυγδαλῶν, καὶ παρουσίασε μετὰ σοφιστικῆς τὸν δάκτυλον. Καὶ τότε, συνδιαλέξας σπουδαία αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ σπουδαιότερα ἀκόμη ἔνεκα μεγαλητέρων συμβεβηκότων, ἤρχισε μεταξὺ τῶν δύο φίλων.

— Ἐδῶ, Πίττ, εἶπεν ὁ Κ. Σμιθσων. Χαιρέτισε, παιδί μου.

Ὁ Πίττ ἦτο ῥυπαρώτατός τις ἰσπανικὸς κύων. Ἐπλησίασε γλωσσίνων, ἐλάβησε καὶ ὕψωσε τὸν πόδα.

— Καλὰ, Πίττ, καλὰ!

Ὁ Κ. Σμιθσων ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κυνὸς μὲ ὅλος πατρικὴν ἀγάπην. Ἦναίψεν ἑπείτα σιγῶς καὶ ἀπευθυνθεὶς εἰς τὸν μαρκεσιῶν

— Τίποτε νεώτερον; ἠρώτησε.

— Τίποτε.

— Τίποτε! Έλα δά! ἀλλὰ σὺ χάνεσαι! Διάβαλε! δύο μῆνας τώρα δὲν ἔκαμες τίποτε. Τί διάβαλον λοιπὸν σκέπτεσαι; Ἐγὼ, δὲν σὲ τὸ κρύπτω, ἡμπόρουν εὐλόγως νὰ κερδήσω δέκα χιλιάδας λίρας. Αὐτὸς ὁ διαβόλοϊρλανδὸς, ὁ ὁποῖος δίδει μαθήματα τῆς κολυμβητικῆς εἰς τὸν Πίττ, μὲ πέρνει μίαν γυναῖκα τὴν ὥραν μὲ ἀπόδειξιν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πίττ σπουδάζει ἐξ ὥρας καθ' ἡμέραν, μᾶς γίνονται 300 περίπου λίραι τὸν μῆνα. Εἶναι ἀκριβῆς, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ καὶ ὁ σκύλος εἶναι θαῦμα. Τὸν εἶδες;

Ὁ μαρκέσιος Σαιντ-Ζουάν ἀνεφρόσησε καπνόν.

— Ὅλα αὐτὰ μὲ στενοχωροῦν, Σμιθσων, ὅλα μὲ στενοχωροῦν. Δὲν ἔχομεν πλέον τίποτε νὰ κάμωμεν. Τί νὰ στοιχηματίσωμεν τώρα;

— Αὐτὸ σὲ στενοχωρεῖ; σὲ λείπει λοιπὸν πρᾶγμα τι, διὰ νὰ στοιχηματίσης; Αἱ καλὰ! ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ· δὲν μὲ τὸ ἔλεγες τὴν ὥραν; . . .

— Πᾶ! εἶπεν ὁ μαρκέσιος, μὲ ἦλθε μεγάλη ἀπιστία.

— Δὲν ἔχει πᾶ ἐδῶ! ἐγὼ, σὲ λέγω πρᾶγμα νὰ στοιχηματίσης. Εἶται λαμπρὸς κολυμβητὴς, καὶ ἐντοσούτῳ πάντοτε, πᾶ! ρωτᾷς. Ἀκουσε· διατι δὲν στοιχηματίζεις νὰ διαδῇς τὸν Τάμεσιν μὲ βάρος δεμένον εἰς τὸ σῶμα;

Εἰς τὴν τόσῳ ἀπλὴν καὶ τόσῳ γόνιμον συνάμα ταύτην ιδέαν, ὁ Κ. Σαιντ-Ζουάν ἠγέρθη ἀναπηδήσας, διότι ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν ὁλόκληρον σειρὰν νέων ἐπιτυχιῶν.

— Ἀληθινὰ, πόσον βάρος ἡμπορεῖς νὰ σηκώσης; ἠρώτησεν ὁ Σμιθσων, νεύσας εἰς τὸν Πίττ νὰ ἐτοιμασίῃ νὰ ἐξεέλθωσι· δεκαπέντε, δεκαοκτὼ λίτρας, μὲ φαίνεται. . .

— Πᾶ!

— Εἴκοσι λίτρας τὸ πολὺ, πιστευσέ με.

Ἀλλ' ὁ μαρκέσιος, ὑψώσας περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους, ὥρμησεν ὅτι θὰ ἡσχύνετο νὰ προτείνῃ ὀλιγώτερον τῶν πενήντα λίτρων. Μετὰ μικρὸν ὁ Κ. Σμιθσων ὡς καὶ ὁ Κ. Πίττ ἀνεχώρησαν.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα, ἐνδον πενιχρὰς τινος φωλεᾶς, ἐξ ἐκείνων ἀπὸ τὰς ὁποίας βριθεὶ ἡ συνοικία τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, εἰς ἀνὴρ καὶ δύο γυναῖκες ἐκάθηντο περίξ τρυβλίου γεωμετρικῶν βραστῶν, καὶ ἐφαινοντο ὅτι ἀπέδιδον πολλὴν ὑπόληψιν εἰς τὸ εὐτελὲς αὐτὸ φαγητόν. Καὶ ἡ μὲν μία τῶν δύο γυναικῶν ἦτο νέα ἀκόμη, ἀλλ' ἐτήκετο ὑπὸ ἀσθενείας ἢ λύπης· ἡ δὲ ἄλλη, θυγάτηρ βεβαίως τῆς πρώτης, εὕρισκετο εἰς τὸ ἄνθος ἐξαιτίας νεότητος καὶ καλλονῆς.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο τριακοντούτης ὡς ἐγγιστά· ὑπὸ τὸ βάνησον ἐνδυμά του, διέκρινέ τις φῶσιν ἀρρενωπὸν καὶ λεπτὴν καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένην ἄμα. Καὶ αἱ μὲν δύο τοῦ σύντροφου ἔτρωγον μὲ ὄχι τὴν ἀληθινὰ ἐκείνος ὅμως, ἀφοῦ ἔφαγεν ὀλίγον, ἔβαλε κατὰ μέρος τὸ πινάκιόν του καὶ ἐδυθίσθη εἰς βαρεῖς λογισμούς.

— Ἐδουάρδε, εἶπεν ἡ νεᾶνις μὲ ἀγάπην μετριασθεῖσαν ἀπὸ εἰδός τι σεβασμίου φόβου, δὲν ἔχεις ὀρεξιν σήμερον;

Ὁ Ἐδουάρδος ἠγέρθη ὀρμητικῶς καὶ διέτρεξε μὲ

ταχύτητα τὴν αἵλουσαν. Αἱ δὲ δύο γυναῖκες ἀντήλαξαν βλέμμα.

— Πάντοτε αἱ αὐταὶ λυπηραὶ ιδέαι, στοιχηματίζω, Κύριε Ἐδουάρδε, εἶπεν ἡ μᾶλλον ἡλικιωμένη. . . Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ! δὲν ἠξυρῶναι, ὅτι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα περιλυποὶ, ὅταν ᾔσαι μελαγχολικός;

Ὁ νέος ἤγγισε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του, ὡς διὰ νὰ ἀποβάλλῃ τὴν ἐνοχλοῦσαν αὐτὸν ιδέαν, καὶ πλησιάσας τὰς δύο γυναῖκας, ἔλαβε τὰς χεῖράς των, τὰς ὁποίας ἔσφιγγεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του μὲ ἰδιόζουσαν συγκίνησιν.

— Ὡ! γνωρίζω πόσον εἶσθε καλαί, εἶπε· γνωρίζω τί ὀφείλω εἰς σὲ, τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία ὑπεδέχθης ἄλλοτε τὸν δυστυχῆ ναυαγόν, εἰς σὲ, ἥτις, μ' ὄλην τὴν μεγάλην πενίαν σου, ἐμοιράσθης μετ' αὐτοῦ τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρτου σου. Σ' εὐχαριστῶ. . . . Εὐχαριστῶ καὶ σὲ ἐπίσης, Μαρία, ἡ ὁποία ἔδωκες εἰς τὸν ἄγνωστον, πᾶν ὅ,τι εἶχες εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, τὴν χεῖρά σου καὶ τὴν καρδίαν σου. Σὰς εὐχαριστῶ καὶ τὰς δύο, διότι μὲ ἠκολουθήσατε εἰς ξένην γῆν! . . .

— Ἐδουάρδε! διέκοψεν εἰποῦσα ἡ Μαρία μὲ ἐπιπληκτικὸν τόνον, μὴν ὁμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· δὲν ἐκάμαμεν πλεονέκτημα ἀπὸ τοῦ χρέος μας.

— Τὸ χρέος σας! ὦ! ἐκάματα πολλὰ δι' ἐμέ. . . . Δυστυχῶς δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐνθυμῶμαι ὅλας τὰς εὐερεσίας σας, διότι ἔχω εἰς ἄλλο ἀντικείμενον προσηλωμένον τὸν νοῦν μου. . .

— Εἰς ποῖον; εἶπε μὲ περίεργον τόνον ἡ Μαρία. Ὁ Ἐδουάρδος ἐμελλε νὰ ἀπαντήσῃ ἰσως· ἀλλ' ἡ ἀδιάκριτος αὐτὴ ἐρώτησις τῷ ἐνεθύμισε τὴν θέσιν του, διὸ καὶ ἐπανέλαβε μὲ σοβαρὸν τόνον·

— Τίποτε, ἀπεκοίθη δὲν σὲ ἀπηγόρευσα τὸ νὰ μὲ ἐρωτᾷς, Μαρία; Εἶναι πράγματα, τὰ ὁποία πρέπει νὰ ἀγνοῇς διὰ παντός.

Ἡ νεᾶνις ἐκλίνε σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ δάκρυ θερμὸν ἐκυλίσθη εἰς τὴν παρεῖάν της.

Λίπης, κτύποι ἐλαφροὶ ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν. Καὶ ἡ Ἰθὼνη, ἐγερθεῖσα σιγαλὰ, ὑπῆγε ν' ἀνοίξῃ.

Μικρόσωμὸς τις καὶ ἰσχνὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἄλλον ὑψηλόν, ἐνδυμασίαν ἐργάτου φέραντα.

— Καλ' ἡμέρα! Καλ' ἡμέρα! εἶπεν εἰσελθὼν. Καὶ τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα του παρετήρησε μὲ ἀπερίγραπτον ταχύτητα τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος.

— Μικρὰ πράγματα, εἶπε μὲ μορφασμὸν τινα ὁ μικρόσωμος γέρον, ἀπαντῶν μᾶλλον εἰς τὴν δυσἀρεσκείαν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο, ἰδίαν τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου, ἢ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ νέου· μικρὰ πράγματα, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

Καὶ ἐκβαλὼν φωνὴν ὁμοιάζουσαν τὸν ἦχον τοῦ σημάντρου τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὑπομειδιῶν κατὰ τὴν συνήθειάν του·

— Δὲν μὲ ἐνθυμῶσαι, βλέπω, πλέον, αὐθέντη, εἶπε· δὲν μὲ παραξενεύει τοῦτο, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλή-

θειαν ἐνοικιασταὶ καὶ οἰκοκύριοι βλέπει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς, καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐγενεία σου δὲν πληρόνεις ποτέ. . .

— Ἀπὸ τώρα τὸ ἐνοίκιον! διέκοψεν εἰπὼν ὁ Ἐδουάρδος μὲ ἀφελῇ ἐκπληξίν.

— Ἐπὶ τώρα! μάλιστα, ἀπὸ τώρα! τὴν τρίτην διορίζν, ἂν ἀγαπᾷς! ἤκουσες;

— Ἀρκεῖ, Κύριε, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος.

— Ἐ! Ἐ! Ἀκούσες, Τζῶν; εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης μειδιάσας πρὸς τὸν ἀκόλουθόν του, μειναντα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀκίνητον πλησίον τῆς θύρας λέγει ὅτι ἀρκεῖ.

— Τὸ εἶπε, τῶντι, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν.

— Καὶ τί λέγεις σὺ, Τζῶν, περὶ τούτου;

Ὁ Τζῶν ἠτένισε προσετιτικῶς τὸν κύριον Σχάπ (τοιοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου) καὶ ἐκώπισε.

— Λαίπν; . . . νόστιμον δὲν εἶναι, πῶς;

— Ὁ! . . . νόστιμον, αὐθέντη, ἐβλήθη εἰπὼν ὁ Τζῶν, ὅστις ἀνεκάγχασεν ἀμέσως, ὡς ἂν ἔβαλεν ὁ Κ. Σχάπ ἐλατήριον εἰς τὸν λάρυγγά του.

— Ἐξω, Κύριε! εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος ὀργισθεὶς.

— Ἐξαιρετα! ἐξαιρετα! καὶ τὰ χρήματα;

— Αὔριον τὰ ἔχεις.

— Αὔριον; . . . ἤκουσες, Τζῶν; Αὔριον, εἶπεν, αὔριον εἶπε καὶ τὴν τελευταίαν φορὰν. . .

— Τὸ εἶπε, μάλιστα.

Ὁ νέος Ἐδουάρδος μόλις ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του πλὴν, καταβαλὼν καὶ τελευταίαν προσπάθειαν.

— Θέλεις νὰ περιμείνῃς ἕως αὔριον; ἠρώτησεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροσέφθησαν μὲ τόνον ἀνυπομόνου προκλήσεως, ἥτις ἔκαμε τὸν γέροντα νὰ συλλογισθῇ παρετήρησε καλῶς τοὺς ὁρμούς τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τοὺς τοῦ ἀκόλουθου του, καὶ

— Ἐστῶ, εἶπε μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἅς περιμείνω ἀκόμη. . . Ἄλλ' αὔριον, χωρὶς ἄλλο, ἤκουσες; εἰδεμῇ. . .

— Ἀρκεῖ! διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀρκεῖ!

— Εἰδεμῇ ἔχομεν καὶ ἄλλο μέσον!

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἠρώτησαν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν σάντροφόν των, ἐξακολουθῶντα νὰ διατρέχῃ ἐν σιωπῇ τὸ δωμάτιον.

— Λοιπὸν. . . πῶς θὰ κάμῃς; εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ μήτηρ σιγαλῶς καὶ μετὰ δισταγμοῦ.

— Δὲν ἤξεύρω ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ᾔναι, πρέπει νὰ πληρωθῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Εἶπε, καὶ ἀρπάσας ὁρμητικῶς τὸν πῖλόν του ἐξῆλθεν, ἐνῶ αἱ δύο γυναῖκες ἐπιπτον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων ἀπὸ τὸν τρόμον των.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ! εἶπεν ἡ Μαρία ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸν ἐμπνεύσῃ κακὰς ιδέας.

Ὁ Ἐδουάρδος ἐπλανήθη πολλὰν ὥραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τὰς ἀνωμάλους ὁδοὺς τῆς συνεισίας τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου· παράδοξος σύγχυσις ἐπαίλειεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ σκηνὴ ἐκείνη τὸν εἶχε παραξέει ὑπερβαλλόντως. Ἦτο πτωχὸς πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀλλ' εἶχεν ὑπάρξει ἄλλοτε πλούσιος· ἐκτὸς

τούτου, ποτὲ ἡ ἐνδεὴς δὲν τῷ εἶχε φανῇ τὸσον τραγικῇ. Ἐβάδιζε τὴν κεφαλὴν ἔχων πρὸς τὰ κάτω καὶ λαλῶν λόγους ἀσυναρτήτους.

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔλεγε, θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω ἄσυλον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους φίλους μου. . . Ἀλλοίμονον! θὰ μὲ γνωρίσουν ἄρά γε; . . . Θὰ μὲ ἀποβάλουν ἴσως. . . χωρὶς τίτλον, χωρὶς χρήματα. . . Θὰ μὲ ὀνομάσουν ἀπαταιῶνα. . . Ἀ! ἐκεῖνος! δὲν θὰ τὸν στείλῃ ὁ Θεὸς ποτὲ εἰς τὸν δρόμον μου; . . δὲν θὰ ἡμπορέσω ποτέ; . . Ὁ! ἐτρελλάθην! ἐτρελλάθην ὁ ἄθλιος! . . . Καὶ ἡ Μαρία, ἡ πτωχὴ, ἡ τὸσον καλὴ, ἡ τὸσον ἀφωσιωμένη ἐκείνη κόρη!

Ἐνῶ δὲ ἐσκέπτετο ταῦτα, καὶ ἐνῶ βαδίζων ἐπρόσκειρυνεν εἰς τὴν λιθόστρωτον καὶ ἐπέστυρεν οὕτω τὰς βλαστημίας τῶν διαδαινόντων, ἐφύλασεν ἀνεπαίσθητος εἰς τὸν Τάμεσιν. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μεγάλη συρροὴ περιέρπων ἀνθρώπων, συνελθόντων βεβαίως διὰ νὰ παρατηρήσωσιν ἐκτακτὸν τι θέημα. Πλησιέστατα τῆς ὁχλῆς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τούτου, σωματώδης τις ἄνθρωπος, φέρων μόνον περισκελίδαν καὶ μικρὸν πλεκτὸν ἐπενδύτην, ἤναπτεν ὅσκιαν διὰ χάλυκος τινος. Πέριξ αὐτοῦ τὸ πλῆθος ἐνεῖτο καὶ συνωλεῖτο διὰ νὰ τῷ εἴπῃ μίαν λέξιν, θὰ ἔλεγες ὅτι ὅλοι εἶχον νὰ εἰπώσι τι πρὸς αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος δὲ οὗτος ἦτο ὁ μαρκέσιος Σαίντ-Ζουάν, ἔτοιμος νὰ διαβῇ τὸν Τάμεσιν μὲ βάρος πεντήκοντα λιτρῶν εἰς τὴν ὁσπρὺν, ἡ δὲ συνάθροισις ἐκείνη, ἥσαν αἱ φώκαι, περιέργοι λεαταὶ τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος.

Ὁ Ἐδουάρδος, κατεχόμενος ὑπὸ μυρίων προαισθήσεων, διέσχισε τὸν λαόν. Αἶφνης τὸ βλέμμα του ἀπήντησε τὸ τοῦ μαρκεσίου, καὶ ἀνέφρουξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐντοσούτω αἱ συνομιλίαι ἔπαυσαν· τὸ πλῆθος ἐκινήθη καὶ κατέβη τὴν ὑψηλὴν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Σαίντ-Ζουάν εἶχεν ἀνάψει τὴν καπνοσύριγγά του. Τότε, ἡσυχὸς ὡς ὁ Ναπολέων κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς μάχης, περιεζώσθη τὸ βάρος καὶ ἐρρίψθη εἰς τὸν ποταμὸν μὲ ἀπαθὲς πρόσωπον. Ἀλλὰ μόλις ἐπλευσεν ὀργυιὰς τινος, καὶ ἐγένεν ἄφαντος, χωρὶς νὰ φανῇ πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Ὁ Ἐδουάρδος, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ βλέμμα του ἀπήντησε τὸ τοῦ μαρκεσίου, ἠκολούθει μὲ ἀπλησταν ὄμμα ὅλας τὰς κινήσεις του. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ διαφορὰ τῶν θέσεων ἀμφοτέρων, ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι ἐκνεύρισκεν εἰς τὸν εὐγενῆ μετανάστην ἀρχαίαν γνωριμίαν. Πρὶν ἢ λοιπὸν ἄλλος τις προφθάσῃ νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τοῦ μαρκεσίου, ὁ Ἐδουάρδος ἦτο ἤδη εἰς τὸ ὕδωρ. Λυγρὰ δὲν παρήλθον, καὶ ἐπανεβάρην εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ τὸν δυστυχῆ μαρκέσιον, αὐτοῦ ἔκοψεν ἐπιτηδεύσας ὑπὸ τὸ ὕδωρ τὸ σχοινίον, ὅπερ τὸν ἐκράτει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Ὁλη ἡ συνάθροισις κατεπλάγη. Πολλοὶ μάλιστα ὑδάτινοι λέοντες, θαυμάσαντες τὸν κάθετον τρόπον, δι' οὗ ἔπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὑποκόου ἡ κεφαλὴ του βλήσσεισα διέσχισε τὸν πο-

ταμὸν πρὸς τὸν μαρκέσιον, δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπλότητα τῆς ἐνδυμασίας του, ἀλλ' ἔτειναν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰς ἐπαινετικὰς ταύτας ἀκροάσεις. Ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης ιδέας, καὶ δὲν ἠθέλητε νὰ ἀφήσῃ οὔτε βῆμα τὸν μαρκέσιον, τὸν ὁποῖον οἱ ἄ βρωποὶ του μετέφεραν εἰς τὴν ἀμαξίαν του. Ἄμα δὲ τὸν ἀνεβίβασαν εἰς αὐτήν, ἐκάθισε καὶ ὁ Ἐδουάρδος θαρράλως ἀπέναντι τοῦ ἀμαξηλάτου, καὶ ἀνέκραζεν ὁ ἴδιος· Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον! φθὰς εἰεῖ, μετέφερε τὸν μαρκέσιον εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐκάθισε πλησίον αὐτοῦ, ὡς ἂν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς οἰκίας.

Ὁ δὲ Κ. Σαιντ-Ζουάν ἔμεινεν οὕτω πολλὴν ὥραν χωρὶς νὰ ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του. Εἶχε καταβάλει ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνηκούστους ἀγῶνας διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ τοῦ βάρους του. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀκριβῶς, καθ' ἣν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ κατέβησαν μεγάλας προσπάθειας διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς ἑαυτὸν, ὁ μαρκέσιος ἤνοιξεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ δὲ πρῶτός του λόγος ἦτο νὰ καταρασθῇ φρικτῶς, πρῶτον τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐπομένως τὸν ἐρευρετικώτατον Σμιθσὼν μετ' ὀλίγον δὲ ἐζήτησε τὴν καπνοσύριγγά του. Ἀφοῦ δὲ ἐκάπνισε διαδεκάκις καὶ ἐπανῆλθεν ἐντελῶς εἰς ἑαυτὸν, ἠτένισε τὸν νέον.

— Τί διάβολον θέλεις ἐδῶ; ἠρώτησε μὲ βράναισιν πρόπον.

— Ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἴδω ἐντελῶς συνελθόντα εἰς ἑαυτὸν, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδουάρδος, οὐ τινος ἡ φωνὴ ἔστρεψεν ἀπὸ ἀόριστον συγκίνησιν.

— Καὶ τί διάβολον σὲ μέλει ἐσὲ διὰ τοῦτο;

— Εἶχα τὴν εὐτυχίαν, κύριε, νὰ σὰς σώσω ἀπὸ ἐνὸς κινδύνου, καὶ...

— Ἀ! σὺ εἶσαι;... εὐχαριστῶ!... ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι περὶ ἡντα λίραι, ... ἀλλ' αὐτὸ δὲν σὲ ἀποθλέπει.

Παρατηρήσας δὲ μετὰ ταῦτα τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ σωτήρος του.

— Θὰ κοιμηθῶ τώρα, φίλε μου, ἔλα αὐριον... θὰ κάμω κατ' τι ὑπὲρ σοῦ.

Εἶπε, καὶ τυλιχθεὶς μὲ τὸν ἐπενδύτην του, ἀπεκοιμήθη βαθέως.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ αὐθέντης σου; ἠρώτησε τότε μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ Ἐδουάρδος ἕνα ὑπηρετὴν.

— Μαρκέσιος Σαιντ-Ζουάν.

— Πῶς! πῶς! Μαρκέσιος Σαιντ-Ζουάν! ἂ! ἔχομεν καὶ τὸ ὄνομα ἀκόμη!... ἔχομεν καὶ τὸν τίτλον! ἐμβύρισεν ὁ Ἐδουάρδος διευθυνθεὶς πρὸς τὴν ὥραν.

Οἱ ὑπηρεταὶ τὸν ἐνόμισαν παράφρονα, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον, πρὶν ἐξελεῖν ἐστράφη ὀπίσω καὶ ἔκαμιν εἰς τὸν ὑπνώττοντα μαρκέσιον ἀπειλητικὸν καὶ ὀργίλον κίνημα.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ὁ Ἐδουάρδος ἔρβασεν εἰς τὸ οἰκημῖόν του, κατεχόμενος ἀπὸ ἀληθῆ πυρετόν. Ἐπασχεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ τύφιν συνειδήτος. Βλέπων τις τὰ διάφορα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐξωγραφούντο

ἐπὶ τοῦ προσώπου του, θὰ ἔλεγεν ὅτι μεθυσθεὶς ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτι ἔρβασε τέλος πάντων σκοπὸν τὸν ὁποῖον πολὺν χρόνον κατεδίωκεν, ἐτρόμαξε καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ Κ. Σγάπ ὑπῆρξε πιστὸς εἰς τὴν συνέντευξιν. Ὁ Ἐδουάρδος τὸν εἶχεν ἐντελῶς λητμονήσας ἐνεκα τῶν συμβάντων τῆς προτεραίας. Ἄμα εἶδε τὸν οἰκοκύριον, καὶ ἡ ὑπόσχεσις τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει, καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, τῷ ἐπανῆλθον ἀμφοτέρω εἰς τὴν μνήμην.

— Κύριε, εἶπεν, ἔδωκα ὑπόσχεσιν χωρὶς νὰ σκεφθῶ.

— Ἀ!...

— Δὲν ἔχω χρήματα.

— Τὸ ἐγνώριζα ἐγὼ αὐτὸ... τὸ ἔλεγα! ποῦ χρήματα!

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἀφεύκτως θὰ ἔχω...

— Ἐντὸς ὀλίγου; ἐπανέλαβεν εἰρωνικῶς ὁ γέρον.

— Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ἴσως μάλιστα προτύτερα.

— Δὲν χορταίνω ἐγὼ μὲ αὐτὰ τὰ παραμύθια... θέλω χρήματα, ἤκουσε, κύριε;

— Δὲν ἔχω.

— Δὲν ἔχεις; νὰ μᾶς ἀδειάτῃς λοιπὸν τὸν τόπον.

... Ὅσα ἐπιπλα σὲ μένουν, θὰ πωληθοῦν.

— Ἀ! δὲν θὰ τὸ κάμης αὐτό!...

— Τί;... λέγει ὅτι δὲν θὰ τὸ κάμω.

— Ἄφες τώρα τὸν Τζῶν, κύριε, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος ἀναλαβὼν τὸν συνήθη εἰς αὐτὸν ἀγέρωχον τόνον. Σὲ χρεωστῶ ἐνέα γυναῖκες ἀπόβαλέ μας ἀπὸ τὴν οἰκίαν· μόνον πέντε λίρας θὰ πάρῃς ἀπὸ τὰ ἐπιπλα. Ἀντὶ τούτου, ἐξηκολούθητε λέγων ὁ νέος, σὲ προτείνω νὰ σὲ πληρώσω ὅλον τὸ ποσὸν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, καὶ ἐκτὸς τούτου, θὰ λάβῃς καὶ ἀξιολογὸν ἀμοιβὴν δι' ἐκάστην ἡμέραν, ἡ ὁποία ἠθελε παρέλθει.

Ὁ γέρον ἤρχισε νὰ σκέπτεται. Ἡ δὲ Γιόαννη καὶ ἡ Μαρία δὲν ἐνόησαν τὸ παραμικρὸν ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Ἐδουάρδου.

— Καὶ τί ἀμοιβὴν θὰ δώσης; εἶπεν ὁ Κ. Σγάπ μετὰ δισταγμοῦ.

— Μίαν λίραν τὴν ἡμέραν.

— Μίαν λίραν! τῶνόντι; ἐπανέλαβον ἐκπληκτοὶ αἱ γυναῖκες.

— Μίαν λίραν! εἶπε καὶ ὁ ἰδιοκτήτης. Ὀλίγον εἶναι... ὀλίγον, μὰ τὴν ἀλήθειαν!... Νὰ ἔλεγες τοῦλάχιστον μίαν γυνεάν... χωρὶς συγκατάθεσιν.

— Μίαν γυνεάν, ἐστὼ! εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος.

Ὁ Κ. Σγάπ ἐλυπήθη πικρῶς, διότι δὲν ἐζήτησε περισσότερον· ἀλλὰ, μ' ὅλην τὴν ἀνησυχίαν του, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ. Ὁ Τζῶν ἔφερε πάντοτε εἰς τὰ πλατέα θυλάκια τοῦ χαρτίνου σάκκου του, κονδύλια καὶ ἐν μελανοδοχεῖον. Ὁ Σγάπ ἔκαμιν εἰδὸς τι ὑποσχετικῶν, τὸ ὁποῖον ὑπεχρέωσε τὸν Ἐδουάρδον νὰ ὑπογράψῃ, καὶ ἐξῆλθεν ὑποσχεθεὶς ὅτι θέλει ἐπανελθεῖ μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, αἱ δύο γυναῖκες ἐστενοχώρησαν πολὺ τὸν Ἐδουάρδον νὰ ταῖς ἀποκαλύψῃ τί εἶχε κατὰ νοῦν· ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Ἐδουάρδος ἀπεκρίθη ὅτι ἡ θέσις των ἔμελλε νὰ μεταβληθῇ.

ὅτι ἐπλησίαζε νὰ εὕρῃ εὐπορίαν, ἂν ὄχι τύχην· διότι πᾶσα κατὰ συνέπειαν ἐρώτησις ἦτο περιττή· διότι δὲν ἐδύνάτο νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἐντοσούτῳ ὁ μαρκέσιος συνήλθεν ἐντελῶς εἰς ἑαυτὸν χωρὶς δὲ νὰ αἰσθάνεται σταθερὰν εὐγνωμοσύνην διὰ τὸν σωτήρᾶ του, τὸν εἶδε μετ' εὐχαριστήσεως. Τοῦτο ἤελε καὶ ὁ Ἐδουάρδος· ἡ μεγάλη ἡλικία ἐπιρροή του ἐνήργησε τὰ λοιπὰ. Ἐκολάκευσε τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς μνησικακίας τοῦ πρώην ἐργάτου, καὶ ἔμαθε νὰ τὸν διασκεδάζῃ καὶ νὰ ἐπασχολῇ τὰς ὥρας του. Καθ' ἑκάστην ὁ Κ. Λανσέλ (τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκρινε κατὰλληλον νὰ λάβῃ ὁ Ἐδουάρδος) ἐπεριμένετο μετ' ἀνυπομονησίας. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνός, ὁ μαρκέσιος καὶ αὐτὸς ἦσαν ἀδιάρρηκτοί φίλοι. Τότε ὁ Κ. Λανσέλ, ὅστις μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης εἶχεν ἀποκρούσει πᾶσαν ἀνταμοιβῆς ἰδέαν, ἐδέχθη ὡς δάνειον ἱκανὸν ποσὸν χρημάτων. Καὶ ὁ μὲν Σχάπ ἐπληρώθη, ἡ δὲ Ἰβόννη καὶ ἡ Μαρία μετεφέρθησαν εἰς κατὰλληλον οἶκημα· ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος, προφασίζόμενος πάντοτε μυστηριώδη τινὰ ἀνάγκην, ταῖς ἔλεγεν, ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἦναι συνκάτοικός των, τουλάχιστον διὰ τινὰ καιρὸν. Ἡ Ἰβόννη ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν μητρικὴν ἐπιρροήν της, ἡ Μαρία ἔκλαυσεν· ἀλλ' εἰς μάτην· ὁ Ἐδουάρδος ἐπέμενεν.

Ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ ὅτι, ἅμα ὁ Κ. Λανσέλ παρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ μαρκεσίου εἰς τὸ συνέδριον τῶν κολυμβητῶν, καὶ ὑπεδέχθη διὰ βραχυδαίων χειροκρατήσεων. Ἀντὶ δὲ νὰ πληρώσῃ τι διὰ τὸ καλὸν τοῦ φθίστου, ἐκέρδησεν ἀμέσως καὶ ἐξ ἐράδου ὅσα στοιχήματα τῷ ἐπρότειναν διὰ δοκιμὴν. Αἱ ἀνδραγαθίαι τοῦ ὑπῆρξαν τόσο μεγάλαι, ὥστε οἱ ἀμφίβιοι εὐρέθησαν εἰς σπουδαίαν διαφωνίαν. Δὲν ἐγνώριζον πλέον, ποῖος ἐν τῷ Συνεδρίῳ, ὁ μαρκέσιος ἢ ὁ Κ. Λανσέλ ἤτις τὴν στέφανον τοῦ βασιλέως τῶν φώκεων. Ἡ ἀντιζηλία αὕτη ἐτάραξε σφόδρα τὸν Κ. Σαιντ-Ζουάν· τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος σπινθήρ διχονοίας μεταξὺ τῶν δύο φίλων· ἀλλ' ὁ Κ. Λανσέλ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐξοφλήσει τὸ χρέος του, διὸ καὶ ὀλίγον τῷ ἐμελλε διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀρχαίου προστάτου του.

Ἐκτὸς τούτου, ἤρχισε καὶ αὐτὸς τὰς ἐχθροπραξίας. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δι' εἰδους τινὸς σιωπηλῆς συμφωνίας, ποτὲ ὁ εἰς δὲν εἶχε στοιχηματίσει μὲ τὸν ἄλλον.

Ὁ Κ. Λανσέλ ἐπρότεινε, ἐν εἶδει ἀκροβολισμοῦ, ἀσήμεντόν τι στοιχίμα· ὁ μαρκέσιος ἀπήντησεν εἰς τοῦτο διὰ προκλήσεως ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ συντρίβῃ διὰ μιᾶς τὸν ἀντίπαλον του. Ὁ νέος ὑπῆρξε νικητῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, μῖσος ζηλότυπον ἐξ ἐνός, γαλήνιον καὶ σταθερὸν ἐξ ἑτέρου, μῖσος τὸ ὁποῖον δὲν ἐφρόντισαν κἄν νὰ διασκεδάσωσιν, διηγέρθη μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων. Ἐκτοτε ἡ μεταξὺ αὐτῶν πάλη ὑπῆρξε πενηνταπενταχῶς τὰ στοιχήματα διεδέχοντο ἀλλήλα μὲ κατὰπληκτικὴν ταχύτητα, καὶ ἐπειδὴ ἡ τύχη δὲν ἤελε νὰ ἀλλάξῃ πορείαν, ὁ Κ. Λανσέλ εὐρέθη ἑμὴν ἑκατομμύρια, ἐνῶ τοῦ μαρκεσίου ἡ περιουσία ἠλπατίσθη εἰς ἄκρον.

Ὁ Ἐδουάρδος ἐπεσκέπτειτο σπανάκις τὰς δύο συν-

τρόφους του· ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἠσθάνετο μεγάλην λύπην ὁσάκις τὰς ἐβλεπεν. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη τῆς Ἰβόννης, καὶ ὁ βαθεὺς καὶ ἀφωτισμένος ἔρως τῆς Μαρίας ἦσαν ἐπιπληῆεις δι' αὐτόν. Ἀμρότεραι ἐστέναζον διὰ τὴν ἀνεξήγητον ταύτην μεταβολήν. Ἀλλ' ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐδύναντο νὰ τῷ ὑποτάλωσι παρατηρήσεις, εἶχε παρέλθει· ἔκλειον λοιπὸν τὰ δύο δυστυχῆ πλάσματα, καὶ δὲν ἐφάνερον εἰς τὸν Ἐδουάρδον, εἰμὴ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν γλυκεῖαν καρτερίαν των.

Ὅσάκις ὁ νέος Ἐδουάρδος εἰσῆρχετο μόνος εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ὠματίον, ὅπου ὑπεδέχετο τοὺς κολυμβητάς, κατέτριβεν ὀλοκλήρους ὥρας βεβουλισμένος εἰς ὀδυνηροὺς λογισμούς. Τὸ βλέμμα του ἐπίπετε τότε ἐπὶ τῶν μὲ στρογγύλην αἰχμὴν σταυροειδῶς τεθεμενῶν ξιφῶν, ἐπὶ τῶν κρεμασμένων εἰς τὸν ταίχον πιστολίων του, ἔπειτα δὲ ἔτρεχεν εἰς τὸ συνέδριον καὶ ἐγύμναζε βαθμηδὸν τὸν μαρκέσιον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν του εὐδαιμονίαν. Ὅσον διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον, εἶχε γίνεαι δύστροπος, καὶ ἔζη εἰς κατὰστασιν διαρκοῦς ψυχικοῦ ἐραθισμοῦ, ὅστις μετεβάλλετο εἰς λύσσαν, ὅσας ἀντέλεγε τις εἰς τὰς θελήσεις του. Ἐγκατέλειπε τοὺς κενταύρους, παρήτητε τοὺς κρυφίους ἐρωτάς του, καὶ κατέτριβεν ὀλοκλήρον τὴν ἡμέραν εἰς τὸ συνέδριον. Καὶ ἐντοσούτῳ ἡ τύχη δὲν ἤελεν ἐπιμόνως νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἡμέραν τινὰ τέλος πάντων, ἐτυλλογίσθη ὅτι, ἂν διήγαγεν ἓνα ἀκόμη μῆνα τὸν αὐτὸν βίον, θὰ κατήντα ἐπαίτης. Τότε ἔλαβε προμερὰν ἀπόφασιν· διακόσσαι χιλιάδες φράγκων τῷ ἔμενον ἐκ τῆς ἀπειραν ἐκείνης καταστάσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσει διὰ τῆς τύχης καὶ τοῦ κακουργήματός· ἠθέλησε λοιπὸν νὰ ριψοκινδυνεύσῃ διὰ μιᾶς τὸ ὑπολοιπὸν τοῦτο τῆς περιουσίας του. Ἀλλ' ἡ τύχη εἰνόει τόσον τὸν ἀντίπαλον του! καὶ αἱ διακόσσαι χιλιάδες θὰ ἠκολούθουν τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ τὴν τῶν ἑκατομμυρίων. Βασανίσας οὕτω εἰς ἱκανὸν χρόνον διάστημα τὸν νοῦν του, ἐνόμισεν ὅτι εὕρηκε τέλος πάντων τὸ μέσον νὰ δαμάσῃ τὴν τύχην, καὶ ἀπεράσισε νὰ προκαλέσῃ τὸν Λανσέλ εἰς εἰδός τι ναυτικῆς πάλης. Ἐνθυμεῖτο ὅτι ἄλλοτε, εἰς τρικυμιώδη τινὰ νῆυστα, πλησίον τῆς Μακλοδιουπόλεως, ἑτέρα τις τοιοῦτον εἰδους μάχη εἶχε τελειώσει πρὸς ὄφελός του, καὶ τὸ προηγούμενον τοῦτο τῷ ἔδιδε μεγάλην πεποίθησιν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπελπιστικῆς ταύτης δοκιμῆς.

Ἀμὰ συνελθόντος τοῦ συνεδρίου, ὁ μαρκέσιος διακοίνωσεν εἰς αὐτὸ τὴν ἀπόφασίν του ἄλλοι δὲ ἐευφρήμησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸ ἀπαράδειγματιστον τοῦτο στοιχίμα εἰς τὰ χρονικά τῶν ἀμφίβιων· ἀλλ' ὁ πλείοτερον πάντων εὐχαριστήθεῖς ἦτο, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, αὐτὸς ὁ Κ. Λανσέλ, ὅστις ἐπροκαλεῖτο εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀμὰ ὁ μαρκέσιος τῷ ἐπρότεινε τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ὁ Ἐδουάρδος ἠσθάνετο εἰς τὴν καρδίαν, ἐξηλειφθῇ ὡς διὰ μαγείας· τὸ συνήθως τόσο γαλήνιον πρόσωπόν του, ἔλαβε θριαμβικὴν ἔκφρασιν ὅτε ἐδέχθη τὴν πρόκλησιν· ὅτε δὲ ἐσπρίγξε τὴν χεῖρα τοῦ ἀντιπάλου του, ἦς τινος οἱ δάκτυλοι οὔτε πολὺ μικροὶ οὔτε πολὺ ἰσχυροὶ ἦσαν, ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ἐδυνήθη

νὰ καταστείλῃ ἐκφρασίῃ ὀδύνης καὶ πόνου. Ἀπορροσθεῖσθαι λοιπὸν τῆς πάλης, δὲν ἔμενε πλέον, εἰμὴ νὰ εὐρωσι κατὰλληλον μέρος. Ἡ πάλη ἦτο αὐτὴ καὶ ἑαυτὴν πολλὰ παράδοξος, οὕτως ὥστε ἀνάγκη ἦτο νὰ ἐκλεξώσι στάδιόν τι ἥττον συχναζόμενον ἢ ὁ ἄχαρις ἐκεῖνος Τάμεσις, οὗ τινος τὸν ῥοὺν ἔκαστον ἀμφίβιον ἐγνώριζεν ἐκ μνήμης, ὡς ἂν τὸν εἶχε κατασκευάσει μὲ τὰς ἰδίας χεῖρας του. Εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ συγκροτηθεῖσαν γενικὴν συνέλευσιν, πολλὰ γινώμει ἐξεροάσθησαν. Νέος τις λέων ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ἰδζτος, πεπρωκισμένος μὲ μεγάλην καὶ πανοῦργον φαντασίαν, ἐπρότεινεν ἀμέσως τὸν ποταμὸν Ἀγίον Λαυρέντιον, καὶ ὡς μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῦν νὰ πέσωσιν εἰς τὸ ὕδωρ, τὴν ὑψηλὴν ἄκρην τοῦ Νιαγάρα. Ἡ πρότασις ὑποστηρίχθη ζωηρῶς, ἀλλ' οἱ πλείστοι ὠπισθοδρόμησιν ἀπέναντι τοιοῦτον φοβεροῦ διάπλου. Τέλος πάντων, μετὰ πολλὰς ἐξετάσεις, καὶ μετὰ συζήτησιν τόσω ζωηρὰν ὥστε διδασκικὴν, καθ' ἣν πολλὰ φώκαι ἀπέδειξαν ἀξίως λόγου γεωγραφικὰς γνώσεις, τὸ συνέδριον ἀπεράτισε νὰ γίνῃ ἡ πάλη εἰς τὰς παραλίας τῆς Σιωτίας.

Ἀπεφασίσθη δὲ συγχρόνως καὶ ἡ ἀναχώρησις. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ συνέδριον ἦτο διετημένον εἰς δύο μεγάλας φατρίας στοιχηματιστῶν, διωρίσθησαν δέκα ἐπίτροποι, πέντε μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Σαιντ-Ζουάν, καὶ πέντε μεταξὺ τῶν τοῦ Λανσέλ. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, ἡ συνοδία, ἐκ τριάκοντα ἀτόμων συγκεκλιμένη, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μαγείρων καὶ τοῦ Πίττ, τοῦ σκύλου τοῦ Κ. Σμίθσον, ἀνέστη εἰς ἀμαξίαν καὶ διευθύνθη εἰς τὴν Σιωτίαν.

Φθάσαντες εἰς Λεονίς οἱ ἀμφίβιοι, μετέστησαν εἰς τὸ παράλιον διὰ νὰ παρατηρήσωσι τὰ ὕδατα. Μεταξὺ δὲ δύο βράχων ἴσου ὕψους καὶ τετραμμένων ὀρθίως, ἡ θάλασσα κατέπιπτε μανιῶδης καὶ πληττομένη, καὶ ταρασσομένη, ὠπισθοδρόμει κατὰλευκος διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὀρμὴν τῆς καὶ νὰ χυθῇ ἐκ νέου. Εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου, ποταμός τις ῥέων ὑψηλὰ κατέπιπτε μὲ πάταγον εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐχαριστήσεαι εἰς τὴν θέσιν ταύτην αἱ φώκαι ἐπανήλθον νὰ λειπνήσωσι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξτελέσταν μεθ' ἡδονῆς, ὡς συνήθως, διεγούμεναι μεγάλα ἔργα τῶν ἀμφιβίων. Εἰς τὸ ἐπίδεικτον, ἐλαύνονταν ὀριστικῶς τοὺς ῥους τῆς προσδίου σθείτης πάλης, διὰ τὴν ἐπαύριον. Εἰς ἐν δοθησόμενον σημεῖον, οἱ δύο ἀγωνισταὶ ἐμελλον νὰ κατασώσιν εἰς τὸ ὕδωρ, νὰ συναντηθῶσιν εἰς τὸ ῥεῖμα καὶ νὰ παλαίσωσι δι' ὧτων μέσων ἢ φαντασίαν τῶν ἢ ἡ τύχη ἤθελε τοῖς ὑπαγορεύσει· ὁ νικηθεὶς δὲ θά ἦτο ἐκεῖνος ὅστις, πρῶτος ἤθελεν ἐπιστρέφει εἰς τὸ παράλιον, ὅπου διαδαινῶν, τὰς πύλας τοῦ κόλπου, ἤθελεν ἀρῆσαι τὸν ἑαυτόν του νὰ παρασυρῇ ἀπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ πέλαγος.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε μειδιῶσα· τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐμελλον νὰ πέσωσι, παρίστανεν ὅτε ἦλθον οἱ στοιχηματισταὶ μεγαλοπρεπὲς θέματα ἐκ τοῦ σωροῦ ἐκείνου τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον κατέπιπτε μὲ τρομερὸν πάταγον, ὑψούτο πυκνὴ καὶ κροκιδωτὴ ὁμίχλη, ἡ ὁποία, βαπτομένη ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐποικίλλετο ὑπὸ δια-

φόρων χρωμάτων, τὸ δὲ μέγα τῶρον τῆς ὁμοιάζει μεγαλοπρεπὲς καὶ φαινὸν διάδημα ἀνωθεν τῶν βάρβρων τῆς αὐτοῦ. Ἀνόμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι οἱ δύο μὲς ἀγωνιστὰὶ ὀλίγον ἐπρόσεξαν εἰς ὅλα ταῦτα· ἐμέτρησαν διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὕψος τοῦ πηδήματος τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ κάμωσι, καὶ δὲν ἐράνηταν ὅτι ἐτρόμαζαν. Ὁ μαρκέτιος δὲ ἐδύνετο νὰ ὠπισθοδρομήσῃ, διότι ἐπρόκειτο δι' ὅλην τὴν περιουσίαν του. Ὅσον διὰ τὸν Κ. Λανσέλ, ἐρανετο ὅτι ἀκαταμάχητος τις καὶ μιστηριώδης δύναμις τὸν ὤθει εἰς τὰ ἐμπροσθεν· ὅλεπε τὸ μέρος τῆς πτώσεως καὶ τὸ βάρβαρον μὲ ἄπληστον μᾶλλον ἢ δειλὸν βλέμμα, τὸ δὲ βλέμμα του ἐκίνητο ἀπειλητικόν, ὅμα πίπτον ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του.

Οἱ πέντε Λανσέλ (ὡς τοὺς ὀνομάσωμεν οὕτω) ἔχοντες τὸν ἀγωνιστὴν αὐτῶν ἐπὶ κεφαλῇ, περιήλθον τὸν κόλπον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐράνηταν εἰς τὴν ἄλλην ὁχθὴν, ἀπέναντι τῶν Σαιντ-Ζουάν, οἵτινες ἴσταντο ὠπισθεν τοῦ μαρκέτιου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κρότος τῆς πτώσεως καὶ ἡ ἀπόστασις τοὺς ἐμπόδιζε νὰ συνεννοῶνται ἄλλως ἢ διὰ σημείων, δύο ἐπίτροποι προσδιορισθέντες, ὕψωσιν ταυτοχρόνως τὰ μηνύματά των, καὶ οἱ δύο ἀμφίβιοι μαχηταὶ ἔπεσαν ἀμέσως. Δευτερόλεπτά τινα παρήλθον καὶ τοὺς εἶδον ἀνσκοπέντες μακρὰν παλὺ, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἀφοῦ ἀμρότεροι ὑπέστησαν γενναίως τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον τοῖς ἐπρόξενετο πῆδημα τόσω ὑψηλόν, οἱ δύο μαχηταὶ ἐπλησίασιν ἀλλήλους· μόλις δὲ ἀνέστησαν τὸ ῥεῖμα, καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι ἤρχησαν.

Μεγαλοπρεπὲς τότε ἤρχετο θέαμα, καὶ τοιοῦτο ὁποῖον ἐδικαιοῦτό τις νὰ περιμείνῃ ἀπὸ δύο ἐμπειροτάτας φώκαι, τοιοῦτον ὁποῖον δὲν ἐνθυμοῦντο νὰ ὑπῆρξε ποτὲ μεταξὺ τῶν ἀμφιβίων. Αἱ κεφαλαὶ διέσχιζον τὸ ὕδωρ μὲ μαγικὴν ταχύτητα· αἱ προσποιήσεις, τὰ βήματα, αἱ βυθίσεις, ἐξτελοῦντο μὲ ἀπαράμιλλον ἐπιτηδειότητα. Οἱ θεαταὶ ἐπληττον τοὺς πόδας ἐκ τοῦ θυμωμοῦ· ὁ Πίττ καὶ ὁ Κ. Σμίθσον ἐνηγκαλίσθησαν πολλαῖς μετὰ παραφορὰς ἀλλήλους· ἐν τούτοις ἡ νίκη ἦτο ἀμφιῶρες· ἐτι. Αἰφνης, κατὰ τὴν ὀρειοτέραν στιγμὴν τῆς πάλης, πνοὴ βιαία ἀνέμου, καθύρυσεν τὸ μέρος τῆς πτώσεως, ἐτήλωσε τὴν ὁμίχλην, ὡς μέγα παραπέτασμα ἐν ὅλῃ τῇ σκηνῇ, αἱ δὲ θεαταὶ εἶδον μὲ μεγάλην λύπην, ὅτι δὲν ἐκίνητο πλέον τὸ παραμικρόν.

Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπέφερε τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀγωνισμένων. Ὅτε ὁ Κ. Σαιντ-Ζουάν εἶδε τὸ ἐκ τῆς ὁμίχλης ὀχύρωμα τοῦτο, ὕψωδὲν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν μαρτύριον των, ἐπρότεινε νὰ διακόψωσι τὴν πάλην. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐσύμφερεν εἰς τὸν Λανσέλ.

— Πῶς! φοβεῖται, Μαλεσκώτ; τῷ εἶπε μὲ τειροῦτον τόνον, ὡς ἂν ὠμίλει περὶ ἀπλουστάτου πράγματος.

Ἄς φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐκπληξὴν τοῦ τελευταίου τούτου ἀκούσαντος τοὺς λόγους τοῦ Ἐδουάρδου. Ἐμεινεν ἀπηλιδωμένος.

— Τί; σὲ ἐμποδίζει ἡ ὁμίχλη; «Εἰ! εἰ! εἰ! Ἀλλ' εἰς τὸ ἀκρωτήριο τῆς Βάρδης ἦτο βαθύτερον

τὸ σκότος, καὶ ἐντοσούτω δὲν σ' ἐμέλλε διόλου διὰ αὐτό. . .

Ὁ πρῶτον ἐργάτης μόλις εἶχεν ἰδεῖ ἀμυδρῶς πως τὸ θῦμά του· ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Μαλεσκώτ, τόσο κατάλληλον διὰ τὰ ζωογονήτη τὰς ἀναμνήσεις του, τὸν κατετάραξεν ὡς ἀκτίς φωτός, καὶ συλλογισθεὶς ὀλίγον·

— Δὲν τὸν ἐσκότωσα λοιπόν! εἶπε.

— Ὅλίγον ἔλειψε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, Κύριε Σαιντ-Ζουάν, ἀπήντησεν ὁ Λανσέλ μὲ ἐμπαικτικὸν πάντοτε τόνον. Δὲν ἐφείσθης κόπων τότε, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. . . Ἀλλὰ δὲν θαυμάζεις καὶ σὺ τὴν παράδοξον ὁμοιότητα; . . . ἔ; . . . τὸ ὕδωρ, τὴν μοναξίαν, τὸν θόρυβον, τὸν ἄνθρωπον ὅστις σὲ ζητεῖ διὰ νὰ σὲ κτυπήτῃ. . . ὅλα. . . ὅλα. . . Ὑπάρχει ὁμῶς καὶ μία μικρὰ διαφορά. . . Ἀντὶ τοῦ παιδίου τὸ ὅποιον ὁ κόπος κατέβαλεν, ἔχεις ἐδῶ ἄνδρα ἰσχυρὸν καὶ ἀποφασισμένον δι' ὅλα. . . τὸν ὅποιον δὲν θὰ φονεύσης, αὐτὴν τὴν φορὰν Μαλεσκώτ, σὲ τὸ ὑπόσχομαι!

— Ἴσως! ἐπιθύρῃσεν αὐτὸς μυκώμενος καὶ ριφθεὶς ἐμπρὸς διὰ νὰ ἐκπλήξῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος τὸν ὑπεξέφυγε, καὶ ἀφείς τὸν Μαλεσκώτ νὰ τὸν ἀκολουθῇ, παιδιᾶς χάριν, ἐξηκολούθει·

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν! . . . Ἀκουσέ με, Μαλεσκώτ· μὲ ἔκλεψες τὸ ὄνομά μου, τὸ χρυσίόν μου, μὲ ἔκλεψες τὰ πάντα! καὶ ἐντοσούτω, δὲν ζητῶ ἐδῶ ἐκδίκησιν. . . Νὰ ζητήσω νὰ ἐκδικηθῶ ποῖον; . . . σέ! δὲν βαρύνεσαι, ἄθλιε! . . . καὶ πρὸς τί; Τὴν περιουσίαν μου τὴν ἐκέρδησα πάλιν ἀπὸ σέ, καὶ τὸ ὄνομά μου μὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Γαλλίαν. . . εἰ; τὴν Γαλλίαν ὅπου δὲν γνωρίζουν, ὅτι εἰς ἀχρεῖος ἐργάτης! . . .

— Ὦ! ποῦ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ναί! διέκοψεν εἰπὼν ὁ Μαλεσκώτ. Σὺ ὁ ὅποιος μὲ λέγεις ὅτι φοβοῦμαι, περίμενέ με. . . περίμενέ με, σὲ προκαλῶ ἐγὼ τώρα!

— Στάσου ἀκόμη. . . ἀκουσε. . . Εὔρηκα ἐπὶ τῆς γῆς ἓνα ἄγγελον ὁ ὅποιος εἶναι κόρη ἐνὸς κλέπτου, ἐνὸς δολοφόνου· τὸν ἄγγελον αὐτὸν τὸν ἔκαμα γυναῖκά μου· ὁ νόμος κάμει τὸν δολοφόνον πατέρα μου, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ὀνομάζομαι μαρκέσιος Σαιντ-Ζουάν!

Μία μόνη λέξις κατέπληξε τὸν ἐργάτην· ἡ θυγάτηρ του! καὶ ἡ λέξις αὕτη διεπέρασε τὸ πέριξ αὐτοῦ πυκνὸν κάλυμμα. Ἡ θυγάτηρ του! μόλις τὸ ὄνομα τοῦτο διήγειρεν χορδήν τινα ἀναμνήσεως εἰς τὴν καρδίαν του.

— Δὲν μὲ καταλαμβάνεις λοιπόν; ἐξηκολούθησεν ὁ Λανσέλ βραδύνας τὸν δρόμον του. Εἶσαι ὁ πατήρ τῆς; γυναῖκός μου, καὶ ἡ γυνὴ μου πρέπει νὰ ὑψόνῃ τὸ μέτωπον ἀνερυθρίατος. Δὲν ἐκδικοῦμαι, νίπτομαι τὰς χεῖρας. . . Ἀλλὰ πολλὰ εἶπαμεν, ἔ; . . . Ἔργα τώρα, ἔργα. . . ἐνθουσιάζονται ἐν μικρὸν σχοινίον, Μαλεσκώτ, τὸ ἐνθουσιάζονται; . . . Ἐν τρομερὸν ὕπλον, τὸ ὅποιον μετεχειρίσθης τόσο ἐπιτηδείως τὴν νύκτα ἐπειπὼν, κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ προ- τοεῖδα;

Εἶπε καὶ ἐκτυλίζας σχοινίον τι τὸ ὅποιον περιέ- ζώνουε τὴν ῥάχιν του ὑπὸ τὸν πλεκτὸν ἐπενδύτην του τὸ ἐστρεψε πέριξ τῆς κεφαλῆς του.

Ὅταν εἶδε τοῦτο, ὁ Μαλεσκώτ ὠχρίασεν. Εἶτε διότι ἐνόησε τότε μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ ἀντιπάλου του, εἶτε διότι τὸ σχοινίον τοῦτο ἐπανερέρε ζωηράν εἰς τὸν νοῦν τοῦ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ κακουργήματός του, πρὸ πολλοῦ χρόνου ἐξαλειφθεῖσαν, ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του ἀποθάρρυνθεῖσαν, καὶ ἐστρεψε καὶ αὐτὸς τὴν ῥάχιν φωνάζων ὅτι τὰ ὅπλα ἦσαν ἀνίστα, καὶ ὅτι ἠκύρωσε τὸ στοίχημα.

— Στοίχημα μὲ λέει τώρα! εἶπεν ὁ Λανσέλ, οὔτινος ἡ φωνὴ ἐγένετο ἥττον ἐμπαικτικὴ καὶ μᾶλλον παρωργισμένη. Δὲν μὲ λένεις, ἂν τὰ ὅπλα ἦσαν ἴσα, ὅταν βοηθούμενος ἀπὸ τὴν τρικυμίαν καὶ τὸν ἄνεμον, ἦλθες νὰ στείλῃς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἓνα δυστυχῆ ναυαγόν; Ἰδοὺ τὸ σχοινίον στριμμένον καθὼς τότε. . . ἡ σειρά σου λοιπόν, Μαλεσκώτ.

Καὶ ὁ ἀληθὴς Σαιντ-Ζουάν κατέφερε τρομερὸν κτύπημα κατὰ τοῦ ἐργάτου, νεκρωθέντος ἐκ τοῦ τρόμου.

— Ἐλεος! Κύριε Λανσέλ, ἔλεος! σὲ τὰ ἐπιστρέφω ὅλα.

Ὁ Σαιντ-Ζουάν ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους, καὶ ἐστρεψε τὸ ὄπλον του.

— Ἀ! ἔλεος! ἔλεος! . . .

Ἀλλ' ὁ μαρκέσιος ἐδιπλασίασε τὰ κτυπήματά του. Ἐνῶ δὲ ἐκτύπει, ἡ λύσσα του ἐφαίνετο αὐξάνουσα. Δὲν ἔπαυσεν εἰμὴ τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ Μαλεσκώτ, αἱματωμένον πτώμα καταντήσας, ἐγένεν ἄφαντος ὑπὸ τὸν ἄφρον τοῦ ὕδατος, κάτωθεν τοῦ μέρους τῆς πτώσεώς του.

Τότε ὁ Σαιντ-Ζουάν ὑπῆγε νὰ εὔρῃ τοὺς ἐδικούς του.

Εἰς ὅλας δὲ τὰς κατεσπευσμένας τῶν ἐρωτήσεων ἀπήντησεν ὅτι, ὁ Κ. Σαιντ-Ζουάν ὑπεστήριξε γενναίως τὴν μάχην, ἀλλ' ὅτι ἐδυστήθη εἰς τὸν πυθμένα καταβαλὼν μέγαν ἀγῶνα· ὅτι αὐτὸς, ὁ Λανσέλ δηλαδὴ, ὑπέθετεν ὅτι ἀγγεῖόν τι θὰ ἐθραύσθη ἐντὸς τοῦ στήθους του.

Ἐξ ἐβδομάδας περίπου μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, αἱ ἐφημερίδες τῶν Παρισίων ἀνήγγελλον ὅτι ὁ μαρκέσιος Σαιντ-Ζουάν, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Γαλλίαν, διέγραψε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν μεταναστῶν, καὶ ὅτι, νυμφευθεὶς εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σύζυγον καὶ τὴν πενθεράν του.

ΦΩΚΙΩΝ.